

var ikke min Tanke, al Havneraadet skulde have en afgørende Stemme med Hensyn til Anvendelsen af disse 2 Mill., men derimod, at det skulde være medbestemmende, saaledes at Havneraadets Samtykke til Pengenes Udgivelse skulde udkræves lige saavel som Regeringens og Ministerens Samtykke. Dette staar heller ikke i nogen som helst nødvendig Forbindelse med, at Rigsdagen skulde give Afkald paa sin Ret, ifølge Frihavnsloven af 1891, til at godkende Anvendelsen af Pengene. Jeg har derimod ment, at det vilde være Rigsdagen behageligt at slippe for dette Hver, der er rent formelt, og som, saaledes som Sagen har udviklet sig, forekommer mig at være end ikke uden et Stænk af det pudsige. Men sætter Rigsdagen Pris paa at bevare denne Rettighed, er det en Selvfølge, at dette ikke i fjerneste Maade er til Hinder for, at ogsaa Havneraadet faar Adgang til at afgive sit Votum om Pengenes Anvendelse. At dette er ønskeligt, gentager jeg. Der vil derved vindes større Stabilitet og Tryghed med Hensyn til de Anlæg, som det til enhver Tid besluttes at foretage. Ganske vist gaar jeg ud fra, at Havneraadets Indstillinger, ogsaa blot som raadgivende i Reglen, som ogsaa den ærede Minister bemærkede, ville blive fulgte af Ministeren; men man kan ingenlunde gaa ud fra, at dette altid vil ske, og under vekslende Ministre og vekslende administrative Embedsmænd kan man paa ingen Maade stille en raadgivende Indflydelse jævnsides med en besluttende Myndighed. Der er selvfølgelig her slet ikke Tale om — det var noget, jeg slet ikke har villet berøre eller tage op — i øvrigt at foretage en Forandring i den Havneraadet ved Loven af 1858 givne og atter ved Frihavnsloven af 1891 bekræftede Stilling. Der er her kun Tale om at give Havneraadet en bestemt afgrænset Indflydelse paa dette enkelte Punkt vedrørende disse Penges Anvendelse. I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem i, at dette Spørgsmaal passende kan overvejes i et Udvalg, og de Betæneligheder, der maatte næres ved at træffe en saadan Ordning, ville der kunne gøre sig gældende.

H. Holm: Det er ikke den Bestemmelse i Frihavnsloven om, at Frihavns Opgørelse skal forelægges for Rigsdagen, som jeg lægger Hovedvægten paa. Jeg er der til Dels enig med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) i, at denne Bestemmelse ikke har stor praktisk Betydning. Nej, det, jeg lægger Hovedvægten paa, er det almindelige politiske

Ansvar for Ledelsen af Københavns Havnevesen, som Ministeren har, og som Rigsdagen altsaa eventuelt kan gøre gældende mod ham. Dette Ansvar vil aabenbart blive forringet i det Øjeblik, han ved sin Side ikke blot har en raadgivende Forsamling, men en, for at bruge det ærede Medlems Ord, medbestemmende Forsamling, ud over hvis Beslutning han ikke kan gaa.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af 1ste Behandling af Forslag til Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte.

Forhandlingen genoptoges.

Wagner: Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro) oplyste, er der nu otte Gange siden Vedtagelsen af Loven af 1874 blevet gjort Forsøg paa at forandre, reformere de ved denne Lov skabte Tilstande, men alle disse Forsøg ere strandede, ene med Undtagelse af det lille Lovforslag, som jeg sammen med et Par andre Medlemmer havde det Held at faa gennemført for et Par Aar siden, og som indtager en Særstilling, for saa vidt det ikke tilsigtede nogen almindelig, men en ganske partiel Reform. Begge Dele, baade af Forsøgene ere gjorte, og at de ere mislykkede, ere efter min Mening ret forklarlige og det af ganske samme Grund. Som jeg ved tidligere Forhandlinger om dette Emne har tilladt mig at udtale her, maa enhver Lovgivning paa dette Omraade, naar den da vil holde sig inden for det mulige, med Nødvendighed føre til et Kompromis, og det et ret ydmygende Kompromis, mellem Samfundsmoralen og en Last, som er saa uhyre